

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové, soudkyně zpravodajky Jiřiny Chmelové a soudce Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **obec Rantířov**, sídlem Rantířov 78, Vyskytná nad Jihlavou, zastoupená Mgr. Petrem Šmídem, advokátem, sídlem Dvořákova 1927/57, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, **za účasti**: M-KOVO s.r.o., sídlem Rantířov 143, Vyskytná nad Jihlavou, zastoupená JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, sídlem Bubeníčková 502/42, Brno, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, o kasačních stížnostech žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2024, č. j. 30 A 94/2023-100,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **se vrací** část zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 4 000 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2024, č. j. 30 A 94/2023-100, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně již mnoho let usiluje o odstranění stavby automatické linky galvanického zinkování a černění na svém území. Tuto linku provozuje osoba zúčastněná na řízení. Danou stavbu má žalobkyně za nepovolenou a rozpornou se svým územním plánem. Na základě výsledků předchozích soudních řízení (u Nejvyššího správního soudu byla vedena pod sp. zn. 8 As 264/2017, 2 As 97/2020, 10 As 34/2022 a 10 As 47/2023) se žalobkyně domohla toho, že Magistrát města Jihlavy (dále „magistrát“) rozhodnutím ze dne 24. 10. 2022, č. j. MMJ/SÚ/180375/2022-Lau, nařídil osobě zúčastněné na řízení odstranění této stavby. Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení dne 7. 12. 2022 odvolání, avšak žalovaným o něm nebylo ve stanovené lhůtě rozhodnuto. Žalobkyně se proto obrátila na Ministerstvo pro místní rozvoj (dále „ministerstvo“) jako nadřízený orgán žalovaného s žádostí o přijetí opatření na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Žalovaný k této žádosti ministerstvu sdělil, že od magistrátu žádné odvolání neobdržel, podle tvrzení magistrátu byla daná část spisu odeslána Nejvyššímu správnímu soudu. Ministerstvo proto k žádosti stěžovatelky uvedlo, že žalovaný není v současné době nečinný a nejsou dány zákonné podmínky pro přijetí opatření na ochranu proti nečinnosti.

[2] Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně žalobu na ochranu proti nečinnosti způsobené nevydáním rozhodnutí žalovaného o odvolání osoby zúčastněné na řízení. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 As 79/2016-24, a zdůraznila, že za nečinnost magistrátu spočívající v tom, že jako orgán prvního stupně nepředal spis odvolacímu orgánu, odpovídá žalovaný. Žalobkyně navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do třiceti dnů rozhodnutí ve věci odvolání osoby zúčastněné na řízení proti rozhodnutí magistrátu ze dne 24. 10. 2022, č. j. MMJ/SÚ/180375/2022-Lau.

[3] V průběhu soudního řízení ministerstvo usnesením ze dne 20. 12. 2023, č. j. MMR-85882/2023-83, pověřilo namísto žalovaného k projednání a rozhodnutí věci Krajský úřad Jihočeského kraje (z důvodu vyloučení všech úředních osob žalovaného). Na tuto procesní situaci reagovala žalobkyně tím, že navrhla změnu žaloby tak, aby krajský soud určil, že (i) nezajištění předložení správního spisu magistrátu sp. zn. MMJ/SÚ/3441/2022 žalovaným k projednání a rozhodnutí o odvolání osoby zúčastněné na řízení v době od 6. 1. 2023 do 23. 11. 2023 a dále (ii) nevydání rozhodnutí žalovaným o tomto odvolání v době od 5. 2. 2023 do právní moci usnesení o delegaci věci bylo nezákonným zásahem. Namísto zajištění ochrany proti nečinnosti žalovaného při vydávání rozhodnutí tak měl krajský soud nově deklarovat dva nezákonné zásahy žalovaného.

[4] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením připustil změnu žaloby na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného (s deklaratorním petitem; výrok I usnesení). Současně takto změněnou žalobu odmítl (výrok II). Krajský soud vysvětlil, že ve výroku rozhodnutí o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nemůže s ohledem na dělení žalobních typů podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), vyslovit nezákonnost správního rozhodnutí, nečinnosti nebo opatření obecné povahy. Pokud by správní soudy původní nečinnost po vydání požadovaného rozhodnutí považovaly za nezákonný zásah, obcházel by tím nedostatek pravomoci k deklaratornímu rozhodnutí o nezákonném zásahu. Toto deklarování ze strany správního soudu není podmínkou pro

pokračování

uplatnění náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Nástrojem k nápravě případné újmy je v tomto případě právě řízení podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. K rozsudku NSS ze dne 9. 6. 2020, č. j. 1 Afs 22/2020-34 (dále „rozsudek prvního senátu“), o který žalobkyně opírala svůj návrh, krajský soud uvedl, že se jednalo o specifickou věc neuplatnitelnou na běžné procesní situace. Nynější věc je právě tou běžnou situací. Krajský soud tedy konstatoval, že se nejedná o nezákonný zásah, který by bylo možno žalovat ve správním soudnictví. Zásahová žaloba je proto nepřipustná. K tomu doplnil, že lepšího procesního výsledku by žalobkyně nemohla dosáhnout ani v případě, že by soud změnu žaloby nepřipustil. Tvrzená nečinnost žalovaného totiž dle názoru soudu skončila přidělením věci jinému správnímu orgánu.

II. Kasační stížnosti a vyjádření k nim

[5] Podanými kasačními stížnostmi žalobkyně [dále „stěžovatelka a)“] a osoba zúčastněná na řízení [dále „stěžovatelka b)“] samostatně brojily proti v záhlaví označenému usnesení krajského soudu.

[6] Stěžovatelka a) ve své kasační stížnosti uvedla, že o odvolání osoby zúčastněné na řízení proti rozhodnutí magistrátu o odstranění stavby dosud nebylo rozhodnuto a stěžovatelka a) nebyla vyrozuměna ani o jiných úkonech odvolacího orgánu. Změnu žaloby navrhla proto, že s ohledem na usnesení o delegaci věci bylo nutné reagovat na nastalou procesní situaci, kdy žalovaný usnesením formálně ukončil svou nečinnost. Podle stěžovatelky a) krajský soud odůvodnil odmítnutí žaloby poukazem na judikaturu, podle níž správní soud ve výroku rozhodnutí o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nemůže vyslovit nezákonnost rozhodnutí, nečinnosti či opatření obecné povahy. To však nemůže obstát v kontextu rozsudku prvního senátu. Krajský soud tvrdí, že závěry rozsudku prvního senátu nelze vzhledem k jeho výjimečnosti aplikovat, protože se jedná o běžný případ. Z napadeného usnesení ale nelze zjistit, proč má být nynější případ běžný. Podle stěžovatelky jde o srovnatelnou situaci s tou, kterou řešil rozsudek prvního senátu. I zde totiž nadále přetrvávají negativní důsledky tvrzeného vadného postupu správních orgánů, nadále trvá obstrukce správních orgánů týkající se (ne)odstranění nepovolené stavby. Žalovaný přitom nejméně od 21. 8. 2023 věděl, že bylo podáno odvolání, situaci však nijak neřešil. Odmítnutím žaloby byl stěžovatelce odepřen přístup k soudu a bylo zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces. Rovněž bylo zasaženo do práva stěžovatelky a) na samosprávu, neboť nejednání žalovaného a magistrátu, včetně nynějšího odmítnutí krajským soudem, znamená neposkytnutí právní ochrany regulativům obsaženým v územním plánu obce.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky a) ztotožnil se závěry krajského soudu. Nečinnost žalovaného skončila a kasační stížnost nemá žádný praktický ani teoretický význam, jelikož ve věci rozhoduje jiný správní orgán. Nesouhlasil s názorem stěžovatelky a), že přetrvávají důsledky případného vadného postupu žalovaného. Žalovaný nemá žádné prostředky, jak by proti odstranění stavby mohl obstruovat či ovlivnit průběh správního řízení.

[8] Stěžovatelka b) se ke kasační stížnosti stěžovatelky a) nevyjádřila. I ona nicméně podala proti napadenému usnesení krajského soudu blanketní kasační stížnost. Následně však vzala svou kasační stížnost zpět.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud v řízení rozhodoval jednak o zpětvzetí kasační stížnosti stěžovatelky b) a dále o důvodnosti kasační stížnosti stěžovatelky a). V případě obou těchto rozhodnutí posuzoval také otázku náhrady nákladů řízení.

III.a Zpětvzetí kasační stížnosti stěžovatelky b)

[10] Dne 21. 6. 2024 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen přípis stěžovatelky b) nadepsaný jako „*Zpětvzetí kasační stížnosti*“. Osoba zúčastněná na řízení v něm identifikovala projednávanou věc a uvedla, že svou kasační stížnost bere zpět, neboť „*byla podána z procesní opatrnosti, kdy právnímu zástupci stěžovatele nebylo známo stanovisko stěžovatele v této věci.*“ Nejvyšší správní soud má za to, že podání učiněné stěžovatelkou b) vůči soudu jednoznačně projevuje vůli v řízení dále nepokračovat.

[11] Podle § 47 písm. a) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.* Podle § 120 s. ř. s. pak v řízení o kasační stížnosti platí, že *není-li v ustanoveních dílů 1 a 2 stanoveno jinak, užijí se přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I.*

[12] Jelikož není pochyb o tom, že podání stěžovatelky b) je zpětvzetím její kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud podle § 47 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem I řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) zastavil.

[13] Toto zastavení ovšem neznamená konečné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v projednávané věci, neboť byla podána i kasační stížnost stěžovatelky a), o níž soud musel rozhodnout. Zpětvzetím nebylo nijak dotčeno postavení stěžovatelky b) jako osoby zúčastněné na řízení o kasační stížnosti stěžovatelky a).

III.b Důvodnost kasační stížnosti stěžovatelky a)

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky a) a dospěl k závěru, že je důvodná, byť z jiného důvodu, než jaké v kasační stížnosti uvádí stěžovatelka a).

[15] Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[16] Z citovaného ustanovení vyplývá, že Nejvyšší správní soud má zákonnou povinnost i bez návrhu (z moci úřední) přezkoumat závažné vady předchozího řízení před krajským soudem. Takovou vadou mající vliv na napadené usnesení o odmítnutí žaloby bylo řízení před krajským soudem zatíženo, přičemž tato vada spočívá v nedostatku poučení

pokračování

stěžovatelky a) o právním posouzení žaloby a zejména o posouzení důsledků usnesení o delegaci, které ovlivňuje označení žalovaného v řízení o žalobě proti nečinnosti.

[17] V posuzované věci je podstatné, že usnesením ze dne 20. 12. 2023 Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodlo, že projednáním a rozhodnutím věci odvolání osoby zúčastněné na řízení pověřuje Krajský úřad Jihočeského kraje. Toto usnesení o delegaci věci nabylo právní moci dne 16. 1. 2024. Na to stěžovatelka a) reagovala dne 22. 2. 2024 návrhem na připsání změny žaloby na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, avšak nadále uváděla, že řeší odstranění nepovolené stavby automatické linky galvanovny od roku 2015, přesto není rozhodnutí o odstranění stavby pravomocné (a odkázala na svá předchozí podání, ve kterých se domáhala ochrany před nečinností).

[18] Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je z hlediska § 85 s. ř. s. pouze subsidiárním prostředkem použitelným za podmínky, že se nelze ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. Těmito prostředky se přitom nerozumí pouze jiné žalobní typy podle s. ř. s., ale i právní prostředky v systému veřejné správy. Jestliže je tedy v případě nevydání rozhodnutí přípustná žaloba proti nečinnosti, není přípustné bránit se v dané věci žalobou na ochranu před nezákonným zásahem.

[19] V nález ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. III.ÚS 2634/18, bod 71, Ústavní soud konstatoval, že „výrokem rozsudku správní soud nemůže určovat nezákonnost ani u žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu, kde v případě důvodnosti žaloby ukládá správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení ve lhůtě, kterou stanoví (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). Lze tedy shrnout, že správní soud může ve výroku rozsudku určit nezákonnost u zásahu, a naopak nemůže výrokem vyslovit nezákonnost správního rozhodnutí, nečinnosti či opatření obecné povahy. K tomu mu chybí zákonný podklad, který ke své činnosti potřebuje dle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny“.

[20] Ochranu před nečinností při vydání rozhodnutí o odvolání nelze zajistit prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Pokud by v takové situaci soud připustil projednání zásahové žaloby, v podstatě by tím posvětil možnost, aby se prostřednictvím zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s. obcházel institut žaloby na ochranu proti nečinnosti, který slouží k tomu, aby byla odstraněna nečinnost, ale naopak neslouží k tomu, aby se účastník řízení domáhal výroku o tom, že nečinnost tu byla v minulosti a byla nezákonná.

[21] Cílem správního soudnictví je ve smyslu § 2 s. ř. s. poskytnout efektivní ochranu veřejným subjektivním právům. Proto Nejvyšší správní soud, ale také Ústavní soud judikoval, že žalobci nesmí vzniknout újma na právech pouze z nesprávně zvoleného žalobního typu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, body 29 a 30, nález Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, body 29 až 46). Z hlediska účinné soudní ochrany tak není přijatelné, aby tíha nepřehlednosti žalobních typů v s. ř. s. působila v neprospěch jednotlivců. Ochrana hmotných práv, jež je hlavním účelem soudnictví, nemůže být oslabována hledáním vhodného procesního řešení. Postup vedoucí k odmítnutí žaloby z důvodu nesprávné volby žalobního typu v situaci, která nebyla pro účastníka řízení předvídatelná, by představoval

porušení práva na přístup k soudu garantovaného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[22] V posuzované věci nebyla odklizená nečinnost odvolacího orgánu, neboť nebylo vydáno rozhodnutí o odvolání. Pouze přešla procesní povinnost žalovaného správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé usnesením ministerstva na jiný správní orgán. Odvolání bylo podáno již dne 7. 12. 2022, avšak do doby vydání napadeného usnesení krajského soudu (25. 4. 2024) nebylo o odvolání rozhodnuto. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému lze konstatovat, že v této procesní situaci měla být správně použita žaloba na ochranu proti nečinnosti, přičemž v důsledku delegace věci měla být stěžovatelka a) poučena o možnosti změnit označení žalovaného na Krajský úřad Jihočeského kraje. Krajský soud tak měl upozornit stěžovatelku a) na to, že správným žalobním typem nadále zůstává nečinnostní žaloba, a dále na to, kdo má povinnost vydat rozhodnutí o odvolání, s tím, že je-li skutečně záměrem stěžovatelky podání zásahové žaloby, a tedy setrvá-li na navrhované změně žaloby na zásahovou, hrozí její odmítnutí. Zároveň měl krajský soud stěžovatelku poučit, že beze změny tvrzení ohledně označení žalovaného hrozí zamítnutí stávající nečinnostní žaloby. K učinění uvedených procesních úkonů měl krajský soud stěžovatelce a) poskytnout nezbytnou lhůtu (k výkladu pojmu „podle žalobního tvrzení“ v § 79 odst. 2 s. ř. s lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS).

[23] Krajský soud tak pochybil v tom, že bez výše popsaného předchozího poučení připustil změnu žaloby, kterou poté obratem odmítl. Při vědomí, že soud zná právo a že členění žalobních typů v s. ř. s. objektivně není zcela přehledné, měl krajský soud sám posoudit možnou přípustnost žaloby i v kontextu § 79 s. ř. s., zejména s ohledem na to, zda označení žalovaného Krajského úřadu Kraje Vysočina neodporuje tvrzením stěžovatelky a), že se zabývá odstraněním nepovolené stavby automatické linky galvanovny od roku 2015, přesto však rozhodnutí o odstranění stavby dosud není pravomocné, přičemž rozhodnutím o odvolání byl pověřen Krajský úřad Jihočeského kraje. Krajský soud měl poučit stěžovatelku a) o předběžném právním náhledu na uvedené otázky a umožnit jí na ně reagovat. Měl tedy v souladu s poučovací povinností upozornit stěžovatelku na právní skutečnost ovlivňující určení žalovaného, tedy na to, kdo má nyní povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud přitom neměl ustrnout pouze na tom, zda byla ukončena nečinnost žalovaného přidělením věci jinému správnímu orgánu, ale naopak měl posoudit, kdo má nyní podle žalobních tvrzení povinnost vydat rozhodnutí o odvolání, aby mohl stěžovatelku a) řádně poučit. Nelze totiž přehlédnout, že jádrem původně podané žaloby byla ochrana před nečinností odvolacího orgánu v řízení o odvolání, přičemž o podaném odvolání ke dni rozhodnutí krajského soudu nebylo rozhodnuto. Z ničeho navíc nelze dovodit, že by záměrem stěžovatelky a) nebyla ochrana před nečinností správního orgánu, ale ochrana před nezákonným zásahem správního orgánu.

[24] Nejvyšší správní soud tak napadené usnesení kvůli vadě řízení před soudem, která způsobuje nezákonnost tohoto usnesení, zrušil s tím, že krajský soud v dalším řízení s ohledem na výše uvedené závěry ohledně ochrany proti nevydání rozhodnutí, a ve vztahu ke změně právní skutečnosti ovlivňující určení žalovaného, umožní stěžovatelce a) se vyjádřit, zda trvá na svém návrhu na připuštění změny žaloby (žalobního typu), a pokud

pokračování

nikoli, zda navrhuje, aby namísto stávajícího žalovaného byl za žalovaného označen Krajský úřad Jihočeského kraje. Teprve v návaznosti na reakci stěžovatelky a) na tato poučení, resp. na případné marné uplynutí lhůty, kterou jí za tím účelem stanoví, znovu posoudí podmínky přípustnosti žaloby. Zjistí-li krajský soud v řízení navazujícím na přípustnou nečinnostní žalobu [a též v závislosti na reakci stěžovatelky a) na poučení soudu], že rozhodnutí odvolacího orgánu nebylo dosud vydáno, a bude-li žaloba důvodná, uloží odvolacímu orgánu toto rozhodnutí vydat.

[25] Nejvyšší správní soud nadto upozorňuje, že stěžovatelka a) před podáním žaloby již bezvýsledně uplatnila opatření na ochranu proti nečinnosti odvolacího orgánu (veřejná správa vystupuje navenek jako jeden celek, a tedy není třeba takové opatření uplatňovat znovu, změní-li se v průběhu odvolacího řízení příslušný orgán). I rozšířený senát v rozsudku ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, č. 4453/2023 Sb. NSS, konstatoval, že prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, je jednotlivec povinen vyčerpat pouze jednou. Nevede-li tento prostředek k nápravě, tedy k odstranění nečinnosti správního orgánu vydáním rozhodnutí, je bezvýsledně vyčerpán. Krajský úřad Jihočeského kraje je nyní plně procesně odpovědný za vedení odvolacího řízení, přičemž má povinnost rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením vzhledem ke skutkovým okolnostem věci (odvolání bylo podáno již dne 7. 12. 2022).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tak na základě shora uvedených závěrů výrokem I tohoto rozsudku zastavil v návaznosti na doručené zpětvzetí řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b). Výrokem IV pak k návrhu stěžovatelky a) vzhledem k vadě řízení před krajským soudem zrušil napadené usnesení krajského soudu. Současně Nejvyšší správní soud vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Dalšími výroky rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b). Naopak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelky a) rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení [stěžovatelky b)] rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem II v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle nich nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno. V řízení o kasační stížnosti, která byla vzata zpět, byli účastníky řízení stěžovatelka b) (vystupující v řízení před krajským soudem v pozici osoby zúčastněné na řízení) a dále všichni, kdo byli účastníky původního řízení, tj. žalobkyně a žalovaný (§ 105 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Stěžovatelka b) v souvislosti s podáním kasační stížnosti zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Vzhledem k této skutečnosti soud výrokem III rozhodl o vrácení části soudního poplatku ve výši 4 000 Kč na základě § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Dle tohoto ustanovení soud vrátí zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Protože se v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) žádné jednání

nekonalo, byly splněny podmínky pro vrácení soudního poplatku sníženého o 1 000 Kč. Třicetidenní lhůta k vrácení části soudního poplatku počítaná od právní moci tohoto rozsudku vychází z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Část soudního poplatku ve výši 4 000 Kč bude osobě zúčastněné na řízení [osobě zúčastněné na řízení] vyplacena na účet specifikovaný ve zpětvzetí kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. září 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu